

İMAN, İMTİHAN VE TAKVA YOLUNDA İLERLEMEK

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn hamden kesiran tayyiben mübareken fîh. Kemâ yenbeğî li-Celâli vechihi ve li-azîmi sultanih. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn,ve eşrefi'l-mürselîn ve imâmi'l-müttekîn Muhammedini'l-Mustafa. Ve alâ âlihi ve sahbihi ve men tebi'ahu bi-ihsânin ilâ yevmi'd-din.

Em'mâ ba'd:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu hayât-ı dünya tüm insanlar için bir imtihandır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de Cenâb-ı Hak bunu bize müteaddit âyet-i kerimelerle çok açık olarak beyan buyurmuştur.

﴿الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَوَةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ﴾

عَمَلًا

*Ellezî halaka'l-mevte ve'l-hayâte li-yeblüveküm eyyüüküm ahsenu amelâ.*¹

“Hanginiz daha güzel işler becerecek, güzel kulluk yapacak diye yaşamı, ölümü yaratan; bu olayları düzenleyen o Allahu Teâlâ hazretleridir.” buyuruyor.

﴿هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا﴾¹ ﴿إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾

*Hel etâ ale'l-insâni hînun mine'd-dehri lem yekun şey'en mezkûrâ. Innâ halakne'l-insâne min nutfetin emşâcin. Nebtelîhi fece'alnâhu semî'an basîrâ.*²

Burada da insanların imtihan için yaratıldığı beyan ediliyor.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

*Vemâ halaktu'l-cinne ve'l-inse illâ li-ya'büdûni.*³

¹ 67/ Mülk,2. Sohbet kaydında “hüvellezi...” şeklinde geçiyor.

² 76/ İnsan (Dehr), 1-2.

³ 51/ Zâriyât, 56.

“Cinleri ve insanları ben sadece bana ibadet, güzel ibadet etsinler, onun için yarattım.” buyuruyor.

O halde bir imtihan içinde olduğumuzun şuurunda olmalıyız. İmtihan geçiriyoruz. Şu anda imtihan dayız. Allahu Teâlâ hazretleri hepimizi görüyor. Her sözümüzü işitiyor. Her hareketimizi, icraatımızı meleklerine yazdırıyor. Bu imtihanın devamı hayattır, hayat boyudur, ölüme kadardır. Ve bu imtihanın başarısı Cenâb-ı Hakk’a güzel kulluk etmekten geçer. Yani yaşamı esnasında Cenâb-ı Hakk’a güzel kulluk eden imtihanı başarmış olur. Kulluktan gafil olan veya kullukta hatalı davranışlarla suçlu olan imtihanı kaybeder.

a. Yapacak Görevleri Çok Olan Ümmetiz

İmtihanı kazanana ahrette ebedî saadet vardır. Cenâb-ı Hakk’ın cenneti vardır. İmtihanı kaybedenlere âhirette azap vardır. Cenâb-ı Hakk’ın cezası, kahrı, gazabı, cehennem vardır. Ayrıca bu imtihan fikrini iyice aklımıza yerleştirdikten sonra bir şeyi daha bilmeliyiz ki biz bu dünyaya bir görev ile gönderilmiş bir ümmetiz. Yani bizim bu dün-

ya üzerindeki hayatımızda Allah için yapacağımız görev var. Görevliyiz. Görevlendirilmiş bir ümmetiz.

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾

Bismillâhirrahmânirrahîm.

*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi
te'mürûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevne ani'l-
münkeri ve tu'minûne billâh.⁴ İlâ âhiri'l-
âyeti*

“Siz en hayırlı ümmetsiniz.”

Yeryüzünden çok ümmetler yaşamış, gelmiş geçmiştir. Peygamberlerin sayısı bilinmediği gibi ümmetlerin sayısını da biz bilemiyoruz, Allah bilir. Çeşitli milletler, ümmetler yaşamıştır. Bu ümmetlerin en hayırlısı Ümmet-i Muhammed'dir.

Küntüm hayra ümmetin. “En hayırlı ümmet.” Ve bu ümmetten olmak için eski peygamberler çok dualar etmişlerdir. Ne olaydı

⁴ 3/ Âl-i İmran, 110.

keşke ben o ümmetin bir ferdi olsaydım diye. Böyle bir şerefe sahibiz. Ve bu ümmet;

Uhricet li'n-nâsi. “İnsanlara karşı Allah tarafından kendilerine verilmiş olan bir görevi yapmak için vazifelendirilmişlerdir”. Görevlidir, sorumludur, o görevi yapmakla vazifelidir. Bunun için emr-i mâruf yapar, nehy-i münker yapar, Allah yolunda cihat eder. Her türlü hayırlı işi yapmaya çalışır, her türlü kötülüğü engellemeye çalışır.

Yani Müslüman kendi başına, kimseye karışmayan, etliye sütlüye bulaşmayan bir insan değildir. Aksine her şeyle ilgilenen, her şeyin iyisini yapmaya, yaptırmaya çalışan; her şeyin kötüsünü de yaptırmamaya, engellemeye çalışan bir insandır. Görevlidir çünkü. Polis gibi, müfettiş gibi, devlet sorumlusu gibidir. Görevi vardır. Bazı şeylerin yapılmasına öncü olur. Yapar ve yaptırır. Teşvik eder. Kötü şeyleri de kendisi yapmaz, yapılmamasına da çalışır ve yapılmak istenirse onu da engeller. Hatta cihat eder. Kötülüğü hatta cihat ederek engeller. Böyle bir ümmetiz.

Bir insanın salih bir insan olması, yani iyi, kusursuz bir insan olması, iyi bir insan

olarak yaşaması iyi bir durumdur. Aferin, bu adam kötülük yapmıyor, iyi bir insan olarak yaşıyor. Ama yeterli değil. Salih olan bir Müslümanın aynı zamanda muslih olması lazımdır. Yani ıslah edici olması lazımdır, toplumu kendisine karşı çıksa bile. Hz. İbrahim *aleyhisselam* gibi. Hz. İbrahim *aleyhisselam* yaşadığı toplumda tek kişiydi. Tek kişiydi. Toplum yanlış bir inanç üzerindeydi, kötü bir yol üzerindeydi. Tek başına toplumun karşısına çıkmıştı. Tek başına toplumla mücadele etmişti. Tek başına toplumun inancını engelleme çalışması yapmıştı.

Çünkü müslümanın vazifesi ıslah etmektir. Mü'minin Allah'ın iyi kullarının vazifesi salih kul olmaktan bir adım daha öte, bir derece daha yüksek, aynı zamanda muslih kul olmaktır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki: "İslâm garip olarak başladı, mazlum olarak başladı. Müslümanlar gariban, yoksul, güçsüz, fakir, mazlum, mağdur idiler. Ezâ, cefâ görmekte işkenceye mâruz tutulmakta idiler. Böyle başladı İslâm. Garip başladı. Diyâr-ı gurbete gitmek zorunda

kaldılar. Hicret etmek zorunda kaldılar, Habeşistan'a gittiler. Medîne-i Münevvere'ye hicret ettiler sonunda biliyorsunuz. Gurbetlik var yani İslam'da bir gariplik, garip olma, gurbete çıkma, gurbet kahrı çekme var. Hatta onun için bir takım tasavvufî yollarda gurbete çıkmak, seyahat etmek de bir vazifedir insanın iyi terbiye olması için. Biraz o sıkıntıları çekmesi lazım insanın.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki: İslâm tekrar o hâle gelecek. Gelişecek, yayılacak, sevilecek, tanınacak, bilinecek. Herkes bilecek. Denizlerin üzerinde İslâm dalgalanacak. İslâm'ın haberi, İslâm'ın bilgisi dünyanın her yerine ulaşacak. Ama sonra yine insanlar İslâm'dan kopacaklar, uzaklaşacaklar. Yine Müslümanlar garip hâle gelecekler. Yani gurbetteki insanlar gibi boynu bükük, yardımcısız, yalnız, mağdur insanlar hâline gelecekler.

b. Başkalarının Bozduğunu Düzeltenler

Bunu böyle anlattıktan sonra Efendimiz buyuruyor ki.... önemli bir noktaya işaret etmek, dikkatinizi çekmek istiyorum. Buyuruyor ki:

«فَطُوبَىٰ لِلْغُرَبَاءِ الَّذِينَ يُصْلِحُونَ مَا أَفْسَدَ النَّاسُ»

Fe-tûbâ li'l-gurabâi. “Ne mutlu garibanlara. Ne mutlu öyle hiç kimseden yardım görmeyen mazlum, mağdur, gariban Müslümanlara. Ne mutlu onlara.” *Tûbâ, fe-tûbâ li'l-gurabâi.*

Diyorlar ki: *Ya Resulallah ve men gurabâ.* “Ey Allah'ın Resûlü, bu garibanlardan kastınız nedir? Garibanlar kimlerdir?”

Tarif ediyor Peygamber Efendimiz garibanları. *Ellezîne yuslihûne mâ efsede'n-nâs.* “Öteki iz'ansız, irfansız, imansız heriflerin, insanların, hayvan gibi -*Ulâike ke'l-en'âm bel hüm edall-* Belki de daha sapık, şaşkın insanların bozdukları, berbat ettikleri şeyleri düzeltmeye çalışanlar.” *Ellezîne yuslihûne mâ efsede'n-nâs.* “Ötekilerin bozup berbat ettiği, mahv u perişan ettiği, pislettiği şeyleri düzeltmeye çalışanlardır garibanlar.”

Neden? Çünkü toplum başka bir tarafa gidiyor, İbrahim *aleyhisselam*'ın toplumu gibi. Bunlar da düzeltmeye çalışıyorlar, İbrahim *aleyhisselam*'ın kendisi gibi. *Fe-tûbâ li'l-gurabâi.* Ne mutlu garibanlara.

Onun için her Müslüman, gariban da olsa, gurbette de olsa, yalnız da olsa, yardımcısız da olsa İslâm'a var gücüyle hizmet etmelidir! Tüm varlığıyla hizmet etmeli. Bu Hz. İbrahim'in yoludur, Peygamber Efendimiz'in yoludur, Allah'ın sevgili kullarının yoludur. Var gücüyle ölmek pahasına, işinden olmak atılmak pahasına da olsa, kazancından mahrum kalmak pahasına bile olsa. İtilmek kakılmak pahasına bile olsa. Hapse düşmek pahasına bile olsa. Herkesin yuhalaması pahasına bile olsa hakkı tutup, hakka yardımcı olması lazım. Hakla beraber olması lazım.

Peygamber Efendimiz (sav) buyuruyor ki:

زُلْ مَعَ الْحَقِّ حَيْثُ زَالَ

Zül me'a'l-hakki haysü zâle. "Hak nereye giderse hakla beraber ol. Hakla beraber ol. Haksızlıkla beraber olma. Haktan yana ol, doğrudan yana ol. Hesap yapma. Yanlış hesaplar yapma. Şöyle dersem, doğruyu söylersem beni dokuz köyden kovarlar deme. Hak neyse her yerde Hakkı söyle."

﴿وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ﴾

*Velev alâ enfüsiküm evi'l-vâlideyni ve'l-akrabîn.*⁵

“Hatta insanın kendisinin aleyhine bile olsa; ana babasının, akrabalarının aleyhine bile olsa adaletten ayrılmaması lazım, haktan ayrılmaması lazım.”

İslâm budur. İşte Müslümanlar onun için fakir de olsalar, yoksul da olsalar, mağdur da olsalar, işçi de olsalar, gurbette de olsalar, garip de olsalar; her yerde İslâm'a hizmet etmeye çalışırlar. Allah onlardan razı olsun. Allah sa'ylerini meşkûr eylesin. Allah onlara çok büyük mükâfâtlar ihsan eylesin. Allah *celle celaluhu* bizleri de onlardan eylesin, onlarla beraber eylesin, onların yanında eylesin.

İslâm'ı ilk getirenler Afganlı kardeşlerimiz. Allah onlara rahmet eylesin. Afganlı kardeşlerimiz buraya develeriyle gelmişlerdir. Buralarda hiçbir şey yokken, medenî imkan yokken buralarda çalışmışlardır. Buralarda yaşamışlardır. Tenekelerden camiler yapmışlardır, teneke barakalar yapmışlardır,

⁵ 4/ Nisâ, 135.

camiler yapmışlardır, *Allahu ekber* demişlerdir, *eşhedü ellâ ilâhe illa'llah* demişlerdir. Ve buralarda Allah'a ibadet etmişlerdir.

Misal Broken Hill'deki küçücük cami. Sekiz kişi yan yana durdu mu saf tamam oluyor. Broken Hill mescidi. Tenekeden. Tenekeden küçük bir mescit. Ama önceliği var. Hakk-ı tekaddümü var. Bir işi önce yapmanın şerefi var. Öncelik hakkı vardır, öncelik üstünlüğü vardır.

İslâm'a ilk giren daha sonraki girenlerden daha üstündür. Bedir Harbine katılan katılmayanlardan üstündür. Onlar bu diyarlarda ilk *Allahu ekber* diyenlerdir, ilk namaz kılanlardır, ilk ezan okuyanlardır. Bu diyarların ahalisiyle evlenip de onların bazılarını da Müslüman edenlerdir. Aborjinlerin bazılarıyla evlenmişlerdir ve onlardan evlatları olmuştur. Ve İslâm'ı burada yaymışlardır. Biz onlardan sonra geldik buraya. Allah razı olsun.

c. Müslüman Bulunduğu Yerde Önce Camii İnşa Etmelidir

Müslüman bulunduğu yerde Müslüman kardeşlerini arar, sorar, bulur ve onunla beraber ibadet etmeye çalışır. Toplu ibadet

etmeye çalışır. Onun için de mescit yapar. Bir Müslüman'ın bulunduğu bir belde ilk yaptığı işlerden birisi kendisi kiradayken, barakadayken, oteldeyken, hiçbir şeyi yokken, mağdurken ilk önce cami yapmaktır. Allah razı olsun. İlk önce Allah'a ibadet yerini yapar. İlk önce ezan okur. İlk önce cuma namazlarını kılar.

Çünkü üç cuma namazını mazeretsiz kılmayan insanın kalbi mühürlenir. Çok büyük cezaya çarptırılır. Bir yerde ezan okunmazsa, cemaatle namaz kılınmazsa şeytan oranın Müslümanlarını yener. Oranın Müslümanlarının üzerine hâkim olur. Orayı istila eder. Şeytanın mağduru olurlar. Eline, ağına, avucuna düşerler. Şeytanın tehlikesiyle yüz yüze kalırlar. Onun için Müslümanlar cami yaparlar, yapmışlardır da. Allah razı olsun.

Biz de Avustralya'da camisiz yerlere cami yapmak istiyoruz. Cemaate gelmeyen kardeşlerimizi camiye davet etmek istiyoruz. İslâm'ı bilmeyenlere İslâm'ı öğretmek istiyoruz. Yanlış inançlarda olanları Allah'ın hak dinine davet etmek istiyoruz. Müslüman olmaya çağırarak istiyoruz.

Bunun için dernekler kurduk. Bizden başka kardeşlerimiz de çeşitli dernekler kurdular, İslâm dernekleri, mektepler kurdular. Çalışmalar yaptılar. Güzel çalışma yapanların hepsinden Allah razı olsun. Hepsine büyük mükâfâtlar versin. Biz de dernekler, federasyonlar kurduk.

Bizim kurduğumuz federasyon Kotku Federasyonu. Bizim Hocamız, Şeyh Mehmed Zahid Kotku Hocamızın soyadından isim almıştır. Çünkü o sünnet-i seniyyeye bağlı bir Rabbani alim, bir mübarek evliyâullah, zamanın kutbu, bir kerametleri zâhir, mübarek kişi idi. Biz ondan yetişmiş olduğumuz için, talebenin hocasına saygı duyması vefa göstermesi gerektiğinden, ruhu şâd olsun diye onun ismini verdik. Onun için Hocamızla ilgili üç hatırayı burada, bu caminin ismi neden Kotku Camii oldu diye bilinmesi için anlatmak istiyorum.

Şu anda Berlin'de bulunan bir kardeşimiz var. Uzun sakallı, sarıklı, cübbeli, müttaki, salih bir kardeşimiz. Maraşlı bir kardeşimiz, Berlin'de. Bu kardeşimiz Maraş'ta iken, yani Almanya'ya gitmeden Türkiye'de yaşıyorken

Maraş'ta tüfeği varmış, avcılık yaparmış. Yani tüfeğiyle dışarı gider av avlarmış; tavşan avlarmış, kuş avlarmış. Yani birçok insanın yaptığı avcılık işini yaparmış. Bir gece rüyasında... Kendisi anlattı ve kendisinin telefonunu verebilirim cemaate. Kendisi anlattı bunu.

Bir gece rüyada bir ağaç üzerinde çok güzel kuşlar görüyor. Tüfeğini doğrultup onları avlamak istiyor. Fakat davranırken kuşların bir kısmı kaçıyorlar. 3-4 tane kalıyor. Bari şunları vuralım bunları kaçırmayayım diyor, tüfeği onlara doğrultuyor. O sırada beyaz sakallı bir mübarek zât geliyor rüyada. Buna diyor ki: "Sen niye onları vurmak istiyorsun, niye onları avlamak istiyorsun? Bilmiyor musun evliyâullah bazen kuş şeklinde görülür? Onlar evliyâullah, niye vurmak istiyorsun? Bırak bu avcılığı!" diyor. O da rüyadan uyanıyor.

Aradan seneler geçiyor. Maraş'tan İstanbul'a, yani 700-800 kilometre uzaktaki bir başka şehre geliyor. Bir kişi bunun elinden tutuyor, "Çok iyi bir hocaefendi var. Mübarek bir hocaefendi, tam Müslüman, iyi bir hocaefendi. Seni oraya götüreyim, bir elini öp."

diyor. O hocaefendinin yanına götürüyor, bu avdan vazgeçen kardeşi. O avdan vazgeçen kardeş o hocanın yanına girdiği zaman bir de bakıyor ki; bu şimdi karşısına getirildiği hoca, yıllar yıllar önce kendisinin rüyasına girip de avcılığı bırak diye nasihat eden, onu azarlayan hoca. Yani bizim Hocamız, Muhammed Zahid Kotku Hocamız.

Ve Hocamız bunu kenara çekiyor, “Evladım inşallah o günden sonra avcılık yapmadın değil mi?” diyor. Bu nedir? Bu olay nedir? Hocamızın evliyâullahtan olduğunu gösteren bir misal. Misallerden bir misal. Kaç sene önce İstanbul'dan hiç kendisini tanımayan bir insanın rüyasına girip onu zulümlü, kötü bir alışkanlığından, can yakmalı bir alışkanlığından vazgeçirdi. Bırak avcılığı. Avcılık bugün mecburi bir şey değildir. Yani ne diye öldürüyor? Öldürmesin. Çarşıdan pazardan başka yiyeceklerle şey yapsın. Can yakmasın diye istememiş, makbul bir şey olmadığından. Bir misal bu, hocamızın nasıl bir insan olduğu bilinsin diye. Madem Kotku Camii'dir, bu caminin açılmasında onun da tanıtılması gerekiyor.

İkinci bir olay. Bu da Doktor Sedat Apaydın kardeşimizin başından geçen bir olaydır. Bu Sedat Apaydın da İstanbul'dadır. Onun da telefonunu verebilirim, kendisinden tahkik edebilirsiniz. Sedat Apaydın Bursa'nın İnegölü'nden İstanbul'a öğrenci olarak geliyor. Tıp mektebine, tıp fakültesine öğrenci oluyor. Kadırga Öğrenci Yurdu'nda kalıyor geceleri. Kadırga Yurdu o zaman iyi bir yurt. Müslümanların olduğu, Müslüman öğrencilerin kaldığı bir yurt. Mescidi de var. Orada mescitte üniversiteli başka kardeşlerle de tanışıyor. Kimisi teknik üniversiteye gidiyor, kimisi iktisat fakültesine gidiyor, kimisi tıp fakültesine gidiyor, kimisi hukuk fakültesine gidiyor. O yurttaki kalanlar namazlarını o yurdun mescidinde kılıyorlar.

Ama cumartesi günü olunca bakıyor ki mescit tenha. Arkadaşlar yok. Bir cumartesi, iki cumartesi, üç cumartesi... Anlıyor ki cumartesileri bunlar bir yere gidiyor. Diyor ki: "Ya kardeşler, siz cumartesi günleri topluca bir yere gidiyorsunuz galiba, camide sizi yatsıda göremiyorum yurttaki." Diyorlar ki: "Evet, Müslüman, alim, mübarek bir hoca var, ona gidiyoruz. İstersen seni de götürürüz, saklı

değil.” diyorlar. İstersen sen de gel diyorlar. “Olur” diyor.

Bu Doktor Sedat Bey Devlet Hava Meydanları işletmesi Genel Müdürlük’te doktorluk yaptı emekli oldu. Çok ciddi bir insan, mesleğinde çok mahir, çok dürüst bir insan yani. Öyle sapasağlam, eşi az bulunur iyi insanlardan. Bu rüyasına bir hocaefendi girmiş aksakallı. “Evladım bana gel” demiş bir gece. Uyanmış, Hayırdır inşallah. Bir hocaefendi kendisine bana gel diye çağırıyor. Ama adres yok, isim yok, başka bilgi yok. Bir kere daha görmüş. “Evladım bana gel” diye çağırıyor. Gene gitmek de istiyor tamam madem böyle mübarek çağırıyor gideyim bari. Ama gideceğim ama rüyada isim ve adres yok. Ama siması belli. Üç defa görüyor.” Evladım bana gel” diyor en sonunda bir de. Biraz, niye hala gelmedin gibilerden.

“Allah Allah, bir hocaefendi çağırıyor ama kim bu?” diye kendisi de meraklanıyor ama adres bilmediği için gidemiyor. Sonra bu cumartesi günleri arkadaşların bir yere gittiğini anlayınca, arkadaşlar seni de götürelim deyince, “peki götürün” diyor. Kalkıp gidiyor-

lar o camiye. Bizim Zeyrek'teki Ümmü Külsum Camii'ne gidiyorlar. Ümmü Külsum Camii'ne oturuyorlar, yatsı namazının sünnetini kılıyorlar. Hoca gelsin diye bekliyorlar. Hoca kapıdan giriyor, mihraba geçecek, namaz kıldıracak. Hocanın yüzüne bir bakıyor, hoca kim? Kendisini üç defada “evladım bana gel” diye çağırın hoca. Mehmed Zahid Kotku Hocamız, şu mescide adı verilen Hocamız.

Onun üzerine titreme alıyor kendisini heyecandan, öyle bir gözlerine yaşlar doluyor. Namaz bittikten sonra, yatsı namazı kılındıktan sonra cemaat dışarı çıkınca Hocamız onu çağırıyor. “Gel” diye çağırıyor. O da gidiyor, diz çöküyor önüne, elini öpüyor. “Evladım,” diyor, “çok da beklettin beni.” diyor Hocamız. “Beni çok beklettin evladım.” diyor. Bu neyi gösterir? Hocamızın mânevî hâlini, makamını, kerametini gösterir.

Bir misal daha söyleyeceğim. Bu da meşhur İslâmcı, İslâmî eserler yazan bir yazar var Vehbi Vakkasoğlu diye. Bir kitap yazmak istemiş. Asrımızdaki Türkiye'de yaşamış evliyâullahı anlatmak istemiş bu kitapta. Yani eski evliyâullahla ilgili kitaplar var da acaba

bu devirde de evliyâullah var mı? Onları kitap yazmak istemiş. İsimleri tespit etmiş. Kimler olabilir? İyi insan olduğu tahmin edilen işte Beykoz'da Medineli Hacı Osman Akfırat, vesaire vesaire... İsimleri bir liste yapmış. Bunların hakkında bilgi toplayacak, ondan sonra kitabına yazacak.

Bir arkadaşına söylemiş, “Ben zamanımızda yaşamış evliyâullahla ilgili bir kitap yazmak niyetine düştüm. Yazacağım inşallah.” demiş. O arkadaş da astsubay. Askeriyede astsubay. Teknik kademedede, füze taburunda çalışan bir astsubay. O da Müslüman. - Allah adetlerini arttırsın. Şimdi var mı, yok mu; kaldı mı, kalmadı mı? Hepsini atmıyorlar ordudan.- O da “Aman çok güzel bir şey, ben böyle şeyleri çok severim. Evliyâullah da saygım sonsuzdur. Bu kitapta benimde emeğim olsun; sen bu kitabı yazarken daktilo edilmesini, temize çekilmesini ben yapayım. Yıllık iznimi alayım askeriye, ben yapayım bu işi.” demiş. “Peki, senin de emeğin olsun.” demiş o da.

Tam kararlaştırdıkları ay geldiği zaman, askeriye, bu astsubay izin alacağı zaman

bir durum olmuş askeriyede. Komutan gelecek, füze taburunu teftiş edecek. Haber gelmiş komutan gelecek. İzinler kalkmış. Sonra bu füze, Rusya'ya atom başlıklı füze atan bir yer, Alemdağ'da. Alemdağ'daki askeri birlik. Bu İstanbul'da yüksek bir dağdır. Rusya'ya dönük füze rampaları var orada. Rusya'ya bomba atacak yani, harp olursa. Şimdi o füzenin aletleri bozulmuş. Teftiş de olacak. Komutan da gelecek. Çalıştır bakalım şu aletleri diyecek. Çevir bakalım diyecek. Kaldır bakalım diyecek. İşlet bakalım. Bombayı atmayacak ama çalıştır diyecek. Çalışmıyor, bozulmuş. Uzman getirmişler, yapılmamış. Başkalarını çağırmışlar yapılmamış. Amerikalılarla beraber, -Ruslara karşı Amerikalılarla beraber diye- Amerikalı uzmanlara söylemişler. Gelmişler onlar da anlayamamışlar, yapamamışlar. Arızayı bulamamışlar. Arızalı.

Komutan da çok üzgün ve kızgın. Yani tam teftiş sırasında bu arıza olmuş. Şimdi benim gelen komutan sicilime kötü şeyler yazacak; beceriksiz, başarısız, bilmem işte birliğini güzel yönetememiş, aletlerini koruyamamış diyecek. Kızıyor o da üzülüyor. Hem kızgın hem üzgün. Tam bu sırada bu astsuba-

yın rüyasına ihtiyar bir mübarek zât girmiş. Demiş ki “Evladım gel bakayım benim yanıma.” Almış bunu füzenin aletlerinin yanına götürmüştü. “Bak bu füzenin arızası burasında, tamam mı evladım?” demiş. Tamam efendim. Uyanmış.

Demiş ya bu Rahmani bir rüya, güzel bir rüya bu. Hemen o gün işe gidince komutanın karşısına çıkmış, bir selam çakmış. Demiş ki: “Komutanım ben füzenin arızasını yapacağım. İzin verin, arızasını yapacağım.” “Nasıl yapacaksınız?” “Yapacağım komutanım.” demiş. Yani bir deneme, Amerika'dan mütehassıs gelecek yani artık Türkiye'de yapılması mümkün değil. Amerika'dan uçakla mütehassıs gelecek. Aletleri o tamir edecek. Tam iş Amerika'ya kadar dayanmış yani, böyle bir durumda. Tabi komutan “Eh, denemekte bir zarar yok zaten bozuk. Kimse de yapamadı. Hadi bakalım yap.” demiş. “Ama komutanım,” demiş, “ben o zaman yıllık izin alacaktım şu sırada. İzinleri kaldırdınız.” demiş. “Yıllık izne gidemiyorum. Yıllık iznimi isterim bak komutanım.” demiş, mükâfât olarak. O da ona demiş ki, komutan da: “Sen onu yap,

ben sana izni iki kat vereceğim, iki misli vereceğim. Yeter ki sen o işi başar.” demiş.

O astsubay... Bunlar ciddi şeyler. Vehbi Vakkasoğlu da.... Ona da gidip telefon açıp sorabilirsiniz. Çünkü bunu bana Vehbi Vakkasoğlu anlattı. Doktor Sedat Apaydın'ın olayı Doktor Sedat Apaydın kendi ağzıyla anlattı. Hatta videoya çekildi. Hatta Melbourne'da konferansta dinletmek istediler de dinletilemedi. Yani videoda bile var. Birinciyi de ben Almanya'da geçen sene olduğum sırada duydum. Onun da yazılısını, mühürlüsünü, imzalısını, noterden tasdiklisini getirtebilirim size. Yeminlisini getirtebilirim.

Şimdi gitmiş aletlerin yanına. Açmış aletleri. İşte neresindeyse kalbinde, ince yerinde arızayı düzeltmiş. Basmış düğmelere. Şakır şakır, tıklar tıklar aletler çalışmış. Komutandan da izni almış. Bir de aferin almış, takdir almış. Bu astsubay. Sonra sözü kısa kesmek istiyorum, uzatmak istemiyorum yani maksadım çok zaman harcatmak değil size. Sonra o Vehbi Vakkasoğlu'yla o kitabı yazmışlar. Bu temize çekmiş, beraberce yardımlaşmışlar, yazmışlar. O arada da Hocamızın da ismi lis-

tede olduğundan Hocamıza da bir sayfacık tahsis etmiş Vehbi Vakkasoğlu. Basılmış kitabında var yani bu. Kısacık bir malumat var. Ötekilere sayfalarca malumat, buna küçük bir malumat.

Çünkü mücevherin kıymetini kuyumcu bilir. Herkes bilmez. Öyle sayfaların çokluğuyla ölçülmez. Neyse. Şimdi o arada bu astsubay bizim dergilerden Hocamızın resmini görüyor. Kitapta ismi geçen şahıslardan biri ya, resim de bu ya. Resmi görünce “Aaa” demiş. “Aaa” Ne oldu? Niye aa diyorsun? Niye hayret ediyorsun? “Bu adam rüyamda füzenin bozuk olduğu yeri öğreten Hocaefendi” demiş. İşte Vehbi Vakkasoğlu; işte kitabı, işte kendisi. İsterseniz telefonunu da verebilirim.

İşte bu cami o Hocamızın adına, Mehmed Zahid Kotku Camisi diye onun için isimlendirilmiştir. Neden? Çünkü o bizi Kur’ân-ı Kerim’in hizmetine koşmaya teşvik etti. O bize sünnet-i seniyyeye uymayı öğretti. Hayatında bizzat öğretti. İşrak namazı kılmayı, duha namazı kılmayı, evvabin namazı kılmayı; abdestli gezmeyi, kalp zikrini, ruh zikrini, hafi zikrini, ahfa zikrini; zikrin çeşitlerini, her şeyi

o öğretti. Ona çok çok şeyler borçluyuz, hocamıza. Bir talebe vefat etmiş bir hocasına ne yapabilir?

Sevap kazansın hocası diye bir cami yaptırır ona, onun adını verir. Camidekiler de “ruhu için Fâtiha” denildiği zaman onun ruhuna Fâtiha okurlar. Süleymaniye Camii’ne, Fatih Camii’ne gittiğiniz zaman ne diyor müezzinler?

“Sâhibü’l-hayrât ve’l-hasenât ve râğibü’l-cennât ve’d-derecât es-Sultan ibnü’s-Sultan cennet-mekân Fatih Sultan Muhammed Han aleyhi’r-rahmeti ve’l-ğufrân hazretlerinin ruhu için el-Fâtiha.” Bilmiyor muyuz, öyle denmiyor mu?

Hangi cami hangi sultan tarafından yapılmışsa müezzinler vefa eseri olarak arada onun ruhu için cemaatten bir Fâtiha toplamıyorlar mı? Her cami öyle olmuyor mu? İstanbul’u bilenler bilir. İşte burada da öyle olacak.

Çünkü;

الدَّالُّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ

Hayra delalet eden, *ed-Dâllü ale'l-hayri ke-fâ'ilihi*. Sen talebeni yetiştir; o talebenin sevaplarından sana sevap gelecek, aynısı. Sen evladını Müslüman yetiştir; evladının ibadetlerinin hepsinin sevabının bir misli senin defterine yazılacak. Sen öleceksin, mezara konulacaksın; senin evladının yaptığı güzel işlerden dolayı Allah sana sevap göndertecek kabrine. Çünkü hayra delalet eden hayrı yapmış gibi sevap kazanır. Hayırlı evlat yetiştiren sevap kazanır. Hayırlı bina yapan sevap kazanır. Hayırlı kitap yazan sevap kazanır. Allahu Teâlâ hazretleri bizi sevaplara kavuşturan evlatlara, torunlara, ihvana, dervişlere sahip eylesin.

d. Neden İskenderpaşa Cemaati?

Biz Müslüman topluluklar arasında bir topluluğuz. Bize İskenderpaşa Cemaati derler. Çünkü Hocamız İskenderpaşa Camii'nde hizmet görürdü. Neden ayrı bir topluluğuz biz? Çünkü biz sünnet-i seniyyeye bağlılığı savunuyoruz. Reformu reddediyoruz. İslâm'ın reforma ihtiyacı yoktur. Çünkü deforme olmamıştır. Deforme olmamıştır ki reforme edilsin. Pırıl pırıldır. Sapasağlamdır. Reformcular İslâm'ı düzeltmek istemiyorlar; bozmak

istiyorlar. Biz sünnete taraftarız. Biz Kur'ân-ı Kerim'in hâdimleriyiz.

Biz Kur'an'ın hadimleri, pür imanlı ve zindeyiz,

Bu yoldan dönmeyiz asla, Peygamber'in izindeyiz!

Amacımız Allah'ın rızasını kazanmak. Ve diyoruz ki: *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke mat-lûbî.* “Yâ Rabbi! Biz seni istiyoruz. Herkes ne ister bilmeyiz ama biz seni istiyoruz yâ Rabbi! Biz senin rızanı kazanmak istiyoruz. Biz senin Kur'ân-ı Kerim'ini seviyoruz. Biz senin ahkâmını seviyoruz.”

Hoştur bana senden gelen

Ya gonca gül yahut diken

Ya hil'atü yahut kefen

Lutfun da hoş kahrın da hoş.

Her şeyini seviyoruz. Ne etmişse güzel etmiş. Vallahi güzel etmiş, billahi güzel etmiş, tallahi güzel etmiş! Ne etmişse güzel etmiş. Mevlam görelim ne etmiş, ne etmişse güzel etmiş diyor. Mevlam görelim neyleyler, neyleylerse güzel eyler diyor. Her şeyini seviyo-

ruz. Ey lutfu çok kahrı güzel diyoruz. Lutfun da hoş kahrın da hoş diyoruz. Lutfu sevindiriyor, kahrı düşmanların kahrediyor. Fena mı? Hepsi güzel. Her şey güzel.

Biz takvâ yolunu tutuyoruz. Fetva yolu, kaytarma yolu değil. “Böyle de yapsan olur. Ramazan'da denize girsen olur.” Denize insan kazara girerse, beline kadar yürürse bilmem ne yaparsa hatta bir şey düştü almak için başını sokar çıkartırsa, suyu yutmazsa bir şey olmaz. Ama keyif için yüzerken, hıktı mıktı derken lup yedi. Şeyi[suyu] de yutar. Yani denizde yüzmeyi ne diye söylüyorsun sen? Yüzmeyiversin Ramazan'da. Fetvayı veriyor; “Yüzebilir.” Yüzemez.

Neden? Yüzerse orucu tehlikeye girer. Orucu sakat kalır, 61 gün oruç tutması lazım. Biz öyle diyoruz. Biz öyle cıvık işlere yanaşmıyoruz. Yanaştırmıyor büyüklerimiz bizi. Diyorlar ki; tehlikeli yoldan gitme, sağlam yoldan git.

İstefti kalbeke ve in eftâke'l-müftî.
“Müftiler sana fetva verseler bile sen kalbine bir danış. Öyle şüpheli işlere yanaşma.” diyor bizim büyüklerimiz bize; bizim yolumuz takvâ

yolu olduğundan, sünnete tam uyma yolu olduğundan. Bak burada sünnet-i seniyyede yazıyor. Allahu Teâlâ hazretlerinin mübarek habîb-i edîbi Muhammed-i Mustafâ'sı Őu kadar zikrediyor diye yazıyor. Sen niye zikretmiyorsun?

Tam Müslüman değilsin. Tam sünnete uymuyorsun. Tam uymak lazım. Tam sünnete uymak gerektiğinden, takvâ yolu olduğundan, nefsi terbiye etmezse bir insan iflah olmayacağından, ancak nefsini terbiye ederse iflah olacağından biz ancak ihsan makamına ererse insan, Allah'ı görüyormuŐ gibi ona ibadet ederse Allah'ın sevgili kulu olabileceğinden, iman'ı o zaman en sağlam olacağından onu heves ediyoruz. Onu yapmaya çalıŐıyoruz.

“Kızıyor millet.” Kızarsa kızsın. “E bu kadarda katı olunur mu?” Katılık değil bu. Bu vefalılık. Bu Cenâb-ı Hakkın yoluna sımsıkı sarılmak. Bid'atlardan kaçınmak bu, uydurma Őeylere kaymamak. Yanlış yollara sapmamak bu. Sen kızma buna. Sen kendini düzelt. Sen gavurlara benzemiŐsin. Sen İslâm'dan uzaklaŐmıŐsın. Sen bid'atlara sapmıŐsın. Hiçbir Şeyin Peygamber Efendimiz'e benzemiyor.

Sahabesine benzemiyor. Has Müslümanların-
kine benzemiyor. Kendini doğru sanıyorsun.
Allah'ın has kullarının yolunda gitmek isteyen-
lere dil uzatıyorsun. Öyle şey yok. Biz diyoruz
ki böyle şey olmaz.

En iyi Müslümanlık hangisidir, sorun ken-
di kendinize bakalım; aklınıza, kalbinize so-
run. En iyi Müslümanlık Kur'an yolu değil mi-
dir? Kur'an'a uymak değil midir? En iyi Müs-
lümanlık Peygamber Efendimiz'in sünnetine
uymak değil midir? Tamam. O halde herkes
Kur'ân-ı Kerim'i okusun. Öyle uyduruk kaydı-
rık bilmem konsolosluktan emir geldi. Bilmem
din görevlisi şöyle dedi, koca göbekli. Falanca
şöyle yaptı. Öyle şey yok.

Aslolan, Kur'ân-ı Kerim ne demiştir, as-
lolan Peygamber Efendimiz sallallahu *aleyhi*
ve sellem Efendimiz ne buyurmuştur; esas
odur. Ona uyarız. Ona uyması lazım, herkesin
ona uyması lazım. "Bilmem devlet başkanı
şöyle emrediyor." Devlet başkanı haddini
bilsin. Kur'ân-ı Kerim'e uysun, Peygamber
Efendimiz'in sünnetine tâbî olsun. Onun ayrı
böyle bir yol çektirmeye hakkı yok.

Türkiye'nin iktisadi durumu biraz sarsılmış da, bu sene hacca gitmek doğru olmamış. Seni terbiyesiz, edepsiz, utanmaz, arlanmaz, yüzsüz, kepaze seni! Sen Allah'ın farz kıldığı hac ibadetini mi engellemeye çalışıyorsun? İlerici gazeteler alkış tutuyor. Ne kadar aydın kafalı diyor. Bu kafa aydın kafa değil. Dini bozmak yolu bu.

Sen Allah'ın farz kıldığı haccı nasıl engellersin? Eğer para sıkıntısı varsa Avrupa'ya gitmesin millet. Yılbaşı kutlaması yapmasın millet, Noel kutlaması yapmasın. Barlarda pavyonlarda harcamasın. İskambil, kumar şeyine ne kadar para veriliyor. Sigara içmesin. Malbora ithal etmesin. Onların hepsine devam, hacca gitmek yasak. Böyle şeyi kabul etmiyoruz.

İşte onun için biz İskenderpaşa'yız. Onun için farklıyız biz. Eğriye eğri, doğruya doğru. *Zül me'a'l-hakki haysü zâle*. Hak nerdeyse haktan yanayız biz. Ondandır veya bundandır yana değiliz. Babamız olsa, kardeşimiz olsa, bir zamanlar bize iyilik yapmış bile olsa hata ettiği zaman hatasını söyleriz. “Kardeşim ben seni seviyorum. Ben senin bana yaptığın iyi-

likleri de unutmuş değilim. Ama senin bu yaptığın yanlış, böyle yapma.” diye söyleriz.

Peygamber Efendimiz'in zamanında bir mübarek genç -son sözlerimi tamamlamak için bunu anlatıyorum.- Bir mübarek genç. Babası vefat etmiş, annesi bir başka zenginle evlenmiş, Medine'nin zengin bir kişisiyle evlenmiş. Müslüman. Yeni babası, üvey babası da Müslüman. Bu çocuk da İslâm'da yetişmiş, has, tertemiz bir Müslüman çocuk, delikanlı genç. Babası üvey. Kendi babası öldü. Annesi başkasıyla evlendi. Babası da buna çok iyilik yapmış, zengin. Üvey babası iyilik yapmış yani. İyi bakmış buna yani. Çok iyiliği var üvey babasının. Şimdi diyor ki: “Ben Peygamber Efendimiz'in mescidine namaz kılmaya gidiyorum.” diyor evden. Üvey babası bir laf söylüyor ki, bir çirkin söz söylüyor ki tüyleri diken diken olur insanın. “O Muhammed peygamberse ben de ne olayım” diyor. Ya ne biçim laf bu böyle. Delikanlı bir duruyor. Yani Peygamber değil mi demek istiyorsun yani? Ben de o zaman öküz olayım diyor. Unuttum ne dediğini tam Arapçasını. Unuttum. Böyle bir laf söylüyor. O Peygamberse. Yani değil demek istiyor.

E inkâr etti. Kafir olur. İsmiyle, cismiyle meşhur. Ama ben isimleri bu gibi olaylarda söylemeyi pek uygun görmüyorum. O genç diyor ki: “Ey babacığım, ey benim üvey babam, sen annemle evlendikten sonra bana çok iyilik ettin. Bana üvey babalık yapmadın, sertlik yapmadın. İyiliklerini kabul ediyorum. Sana karşı şükran borcum var. Ama şimdi öyle bir söz söyledin ki dine imana sığmayan çirkin bir söz söyledin. Kafirce bir söz söyledin sen şimdi. Şimdi ben bunu yutsam, bu sözü yut-sam, bu benim imanıma sığmaz. Söylesem. Sen bu sözü söylediğin için sen zarara uğrar-sın.

Ama bak açıkça yüzüne söylüyorum. Ben bunu gidip Peygamber Efendimiz'e söyleyeceğim.” diyor. “Söylemek zorundayım. İmanım-dan dolayı senin bu çirkin sözünü Peygamber Efendimiz'e götürüp söylemek zorundayım.” diyor. Söylemem lazım diyor. Bil bunu diyor. Evet sen bana iyilik yaptın ama bu sözünü söylemeye mecburum diyor. Ve Peygamber Efendimiz'e gidiyor, “Benim üvey babam bana çok iyilik yapmıştı ama bugün ben camiye geleceğim sırada böyle bir olmadık laf söyle-di. Kafirce bir laf söyledi. İnsanı küfre soka-

cak bir laf söyledi ya Resulallah.” diyor. Çünkü samimi Müslüman; Resulüne, Peygamber Efendimiz'e söz söyletmez. Allah'a, Peygambere, Kur'ân-ı Kerim'e söz söyletmez.

Peygamber Efendimiz “çağırın bunun babasını” diyor. Babasını çağırıyorlar mescide. Diyorlar ki, “Sen böyle bir söz söyledin mi? Bu çocuk, delikanlı senin evde buna böyle bir söz söylediğini, kafirce bir söz söylediğini, Peygamber Efendimiz'in peygamberliğini kabul etmiyormuş gibi bir laf söylediğini naklediyor. Söyledin mi?” “Hayır ya Resulallah, söyler miyim?” diyor. Yalan söylüyor. Çocuk kalıyor ortada, çünkü şahit yok. Şahit var. Estağfirullah. Şahit kim? Allah (c.c.)! Allah şahit değil mi? Şahit. “Söyledi ya Resulallah, ama ne yapayım inkâr ediyor şimdi.” diyor. Yok, söylemedim, diyor baba da. Çocukcağız çok üzülüyor, çok bozuluyor. Yalancı durumuna düşürüldü. İftiracı durumuna düşürüldü. Boynunu büküyor.

e. Allah Mazlumların Şahidi ve Yardımcısıdır

Cenâb-ı Hak kimlere yardım eder? Mazlumlara yardım eder. Boynu büküklere yardım

eder. Haksızlığa uğrayanlara yardım eder. Kalbi kırılanlara yardım eder. Böyle iftiraya uğrayanlara yardım eder. Cenâb-ı Hak âyet-i kerime indiriyor.

f. İyi Müslüman Olmak İçin Dine Hizmet Şarttır

﴿وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ﴾

*Velekad kâlû kelimete'l-küfri.*⁶

“Evet, küfür sözünü söyledi.” diye âyet-i kerime iniyor. Böyle oradayken vahiy hâli beliriyor Peygamber Efendimiz'in üzerinde. Vahiy geliyor. Herkes bekleşiyorlar. Âyet-i kerime iniyor. Okuyor Peygamber Efendimiz, diyor ki “Cenâb-ı Hak buyuruyor ki sen yalan söylüyorsun. Bu sözü söylemişsin sen, bu küfür sözünü.” Adam o zaman perişan oluyor. Yalanı ortaya çıktığı için perişan oluyor. Diyor ki “ya Resulallah, nefse uydum, şeytana uydum bir laf söyledim. Sonra da korktuğumdan inkâr ettim. Bu çocuk haklı.” diyor.

Bu olayı niçin anlattım? Bir Müslüman hak nerdeyse haktan yana olur, hakkı söyler

⁶ 9/ Tevbe (Berâe), 74.

diye. Sahabe-i kirâm *rıdvânullahi aleyhim ecmaîn* hazerâtından bir misal olsun diye anlattım. Allahu Teâlâ hazretleri bizi iyi Müslüman olmaya muvaffak eylesin. Tevfikini bize refik eylesin. İyi Müslüman olmak muhterem kardeşlerim, evde kahvede oturmakla, boş vakit geçirmekle ele girmez. İyi Müslüman olmak için hizmet lazım. Kime hizmet lazımdır?

Kur'an'a İslâm'a, dinin müesseselerine, camiye hizmet lazımdır. Bak cami süpürülmezse pis olur. Boyanmazsa kirli olur. Genişletilmezse cemaat sığmaz. Mikrofon olmazsa ses duyulmaz. Her şey lazım. Hizmet lazım. Hizmet edecek. Sonra, mal fedakârlığı ister. Cenâb-ı Hak Müslümanlardan mal fedakârlığı istiyor.

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾

Bismillâhirrahmânirrahîm.

İnne'llahe'şterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm ve emvâlehüm bi-enne lehümü'l-cenneh.

“Cenneti vermek mukabilinde Müslümanlardan Allah mallarını, canlarını, Allah yoluna sarf etmelerini istiyor.” Onun için mal fedakarlığı lazım. Hatta canını vermek lazım İslâm için. Can vermek de vardır.

İnne'llahe'şterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm ve emvâlehüm bi-enne lehümü'l-cenneh.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ
مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۚ

Yâ eyyühellezîne âmenû hel edülleküm alâ ticaretin tüncîküm min azabin elîm. Tü'minûne billâhi ve rasûlihi ve tücâhidûne fî sebîli'llahi bi-emvâliküm ve enfüsiküm zâliküm hayrun leküm in küntüm ta'lemûn.

Tü'minûne billâhi ve rasûlihi. “Allah'a ve Resulü'ne inanacaksınız.”

Ve tucâhidûne fî sebîli'llahi. "Allah yolunda cihat edeceksiniz."

bi-embvâliküm ve enfüsiküm. "Mal da vereceksiniz. Maldan da gidecek. Mallar da gidecek. İcap ederse canlar da gidecek."

İşte Çeçenistan, işte Keşmir, işte Ceza-yir, işte Bosna, işte Kosova, işte dünyanın başka yerleri. İcabında mal da gidecek. Mal da gidecek, can da gidecek.

Neyleyim neyleyim dalları neyleyim.

Yâr yoluna dökülmedik dilleri neyleyim.

Hak yoluna verilmeyen malları neyleyim.

es-Selamu aleyküm ve rahmetullah.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

9 Şevvâl 1420 / 16.01.2000

Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

